

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 7Cdo/53/2024  
Identifikačné číslo spisu: 4622202236  
Dátum vydania rozhodnutia: 28.08.2025  
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Valentová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:4622202236.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ G. Y. G. Y., narodeného XX. Y. XXXX, K. XXX, 2/ V. Y., narodenej XX. T. XXXX, K. XXX, právne zastúpených advokátom JUDr. Petrom Bojdom, Nitra, Fraňa Mojtu 43 proti žalovaným 1/ T. R., narodenému XX. XXXX, Z., B. A. V. 1, 2/ Z. S., narodenej XX. U. XXXX, B. XXX, právne zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Strapáč, PhD., Čadca, 17. novembra 3215, IČO: 50473522, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. TO-4C/64/2022 (pôvodne na Okresnom súde Topoľčany pod č. k. 4C/64/2022-179) o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 22. novembra 2023 č. k. 25Co/84/2023-230, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca 1/ a žalobkyňa 1/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany - v súčasnosti Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. apríla 2023 č. k. 4C/64/2022-179 žalobu zamietol (výrok I.) a žalovaným 1/ a 2/ (ďalej aj „žalovaní“) priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcom 1/ a 2/ (ďalej aj „žalobcovia“) v rozsahu 100% (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobcovia sa žalobou domáhali určenia, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností v kat. úz. K. zapísaných na LV č. XX. ako rodinný dom súp. č. XXX na parc. č. XXX/XX, garáž bez súpisného čísla na parc. XXX/XX., hospodárska budova bez súpisného čísla na parc. č. XXX/XX spolu s pozemkami parc. č. XXX, XXX/X, XXX/X, XXX/XX, XXX/XX a XXX/XX. z dôvodu absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaní sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností v kat. úz. K. zapísaných na LV č. XX a tiež, že ich nadobudli kúpnu zmluvou uzavretou dňa XX. marca XXXX. Podľa kúpnej zmluvy žalobcovia predali žalovaným nehnuteľnosti zapísané na LV č. XX za kúpnu cenu 118.000 eur. Časť kúpnej ceny v sume 1.998,06 eura bola kupujúcimi

uhradená na účet predávajúcich, druhá časť kúpnej ceny v sume 98.528,68 eura bola kupujúcimi uhradená na účet záložného veriteľa a zvyšná časť kúpnej ceny v sume 17.473,26 eura bola použitá na vyplatenie exekučného záložného práva a poukázaná na účet exekútora JUDr. Paula Miššikova, pretože na nehnuteľnostiach viazlo záložné právo v prospech VERSLUN s.r.o. Žilina, exekučný príkaz na zriadenie exekučného záložného práva. Zároveň sporové strany dňa XX. marca XXXX uzavreli zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, podľa ktorej sa strany zaviazali uzavrieť najneskôr do 06. marca 2021 kúpnu zmluvu o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam späť na žalobcov za dohodnutú kúpnu cenu 141.600 eura. Dňa 09. marca 2020 žalobcovia podpísali so žalovanými zmluvu o budúcej nájomnej zmluve, podľa ktorej sa zaviazali strany uzavrieť najneskôr do 01. apríla 2020 nájomnú zmluvu na nehnuteľnosti s tým, že nájom je dohodnutý na dobu určitú od 01. apríla 2020 do 31. marca 2021. Za užívanie predmetu nájmu sa žalobcovia zaviazali platiť žalovaným nájomné vo výške 600 eur mesačne. Listom zo dňa 20. júla 2020 žalovaní žalobcom oznámili odstúpenie od zmluvy o budúcej nájomnej zmluve a zmluvy o budúcej kúpnej zmluve z dôvodu, že nedošlo k uzavretiu riadnej nájomnej zmluvy a z dôvodu neplatenia nájomného, čím došlo k porušeniu viacerých zmluvných ustanovení. Zároveň vyzvali žalobcov na vypratanie nehnuteľností v lehote 7 dní od doručenia výzvy. Ďalšou výzvou zo dňa 28. októbra 2020 žalovaní vyzvali žalobcov na vypratanie a odovzdanie nehnuteľností dňa 17. novembra 2020.

1.2. Súd prvej inštancie vzhľadom na dôvod, o ktorý žalobcovia opierali svoju žalobu, považoval za potrebné vysporiadať sa s prejudiciálnou otázkou o platnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy, na základe ktorej žalovaní nadobudli spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach od žalobcov. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno pokiaľ ide o ich tvrdenia o neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorou previedli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na žalovaných. Žalobcovia preto nemohli byť úspešní v konaní o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Neprodukovali žiadne dôkazy o tom, že kúpnu zmluvu so žalovanými neuzavreli slobodne a vážne a rovnako nepreukázali ani to, že by právny úkon uzatvárali buď v dôsledku priameho fyzického donútenia alebo psychického donútenia. Súd prvej inštancie doplnil, že daná kúpna zmluva nevykazuje žiaden formálny nedostatok a obsahuje všetky náležitosti (predmet kúpy a kúpnu cenu), ktoré musí mať podľa § 588 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník.

1.3. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že na predmetné nehnuteľnosti bola vyhlásená dobrovoľná dražba v termíne 29. januára 2020, následne malo dôjsť k opakovanej dobrovoľnej dražbe dňa 10. marca 2020, ktorej sa žalobcovia snažili predísť tým, že nehnuteľnosti odpredajú niekomu inému. Po uzavretí kúpnej zmluvy došlo k upusteniu od dobrovoľnej dražby. Keďže žalobcovia mali záujem o spätnú kúpu nehnuteľností, bola zároveň uzatvorená zmluva o budúcej kúpnej zmluve. V nehnuteľnostiach zostali bývať, uzavreli zmluvu o budúcej nájomnej zmluve, ktorá mala zabezpečovať ich ďalšie zotrvanie v nehnuteľnostiach a možnosť za dohodnutú kúpnu cenu odkúpiť naspäť. Dané skutočnosti mal súd prvej inštancie preukázané z predložených dokladov, z výpovede žalovaného 1/ a svedkov, z ktorých jednoznačne vyplýva, v akej situácii sa žalobcovia nachádzali pred uzavretím kúpnej zmluvy a ako sa ju v spolupráci s realitnou kanceláriou žalovaného 1/ rozhodli riešiť. Žalobcovia síce tvrdili, že im mala byť zo strany žalovaných poskytnutá pôžička a mala byť zabezpečená ich nehnuteľnosťami, uvedené však nepreukázali. Svedkovia jednoznačne a zhodne potvrdili, že od začiatku sa jednalo len o kúpu nehnuteľností. Odkúpenie nehnuteľností žalovanými malo dočasne vyriešiť nepriaznivú situáciu žalobcov, ktorí mali možnosť zabezpečiť si následne dostatok finančných prostriedkov na spätnú kúpu nehnuteľností. K námietke nedostatku vážnosti vôle uzavrieť kúpnu zmluvu súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia nepreukázali, že by bolo ich cieľom a žalovaných uzavrieť zmluvu o pôžičke. Vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne potvrdené, že sa sporové strany dohodli na uzavretí kúpnej zmluvy. Z právnych úkonov sporových strán nadväzujúcich na uzavretú kúpnu zmluvu nepochybne vyplýva, aký bol ich zámer ohľadne ďalšieho užívania nehnuteľností a možnosti žalobcov získať späť predané nehnuteľnosti. Z toho dôvodu bola medzi nimi uzavretá zmluva o budúcej kúpnej zmluve a zmluva o budúcej nájomnej zmluve, ktoré zabezpečovali žalobcom uspokojovanie ich bytových potrieb v nehnuteľnostiach s možnosťou ich spätnej kúpy. Medzi sporovými stranami neexistoval žiaden zmluvný záväzkový vzťah, ktorý by bolo potrebné zabezpečiť predmetnými nehnuteľnosťami a z ktorého by prípadne vyplývalo porušenie zákonných ustanovení alebo ich obchádzanie. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že žaloba žalobcov na určenie vlastníckeho práva sa javí ako účelovo podaná v snahe oddialiť hrozbu vypratania nehnuteľností v súvislosti s konaním na súde prvej inštancie sp. zn.

11C/1/2021. Preto súd prvej inštancie žalobu zamietol.

1.4. Súd prvej inštancie k nevykonaniu dokazovania výsluchom žalobcu 1/ a žalovanej 2/ uviedol, že ich výsluch by nepriniesol žiadne nové skutočnosti potrebné pre rozhodnutie súdu pri posudzovaní prejudiciálnej otázky ohľadne tvrdenej absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy a ako taký by bol nadbytočný.

1.5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tak, že v konaní úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 22. novembra 2023 č. k. 25Co/84/2023-230 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I) a žalobcov zaviazal zaplatiť žalovaným náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.).

2.1. Odvolací súd sa plne stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie a dôvodmi rozhodnutia. Z tohto dôvodu nepovažoval za potrebné opakovať vykonané dokazovanie a jeho vyhodnotenie súdom prvej inštancie.

2.2. K odvolaciemu dôvodu žalobcov podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP odvolací súd uviedol, že v odvolaní sa žalobcovia ani slovom nezmenili o tom, aké procesné podmienky neboli splnené. Odvolací súd žiadne porušenie procesných podmienok nezistil, preto konštatoval, že tento odvolací dôvod nie je daný.

2.3. Žalobcovia namietali nevykonanie výsluchu žalobcu 1/ a žalovanej 2/, čím odôvodňovali nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci. V tejto súvislosti poukázal odvolací súd na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolačný súd“ alebo „najvyšší súd“) sp. zn. 4Cdo/100/2018, v ktorom dovolací súd v súlade s judikatúrou ústavného súdu uviedol, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo a z akých dôvodov tak neurobil. Súd prvej inštancie nevykonanie výsluchov strán sporu zdôvodnil a odvolací súd sa jeho dôvodmi stotožnil.

2.4. Žalobkyňa 2/ na pojednávaní uviedla, že uzavretiu kúpnej zmluvy predchádzal jej zdravotný stav, následné finančné problémy, bola vyhlásená dražba na nehnuteľnosti, ktorej sa chceli vyhnúť, keďže nechceli prísť o dom. Žalovaným kontaktoval jej brat, so žalovanými sa rozprávali o pôžičke, prejavili snahu im pomôcť spôsobom, že dom dostanú potom naspäť, najprv sa hovorilo o nájme 400 eur, potom 600 eur. Žalovaným k uzavretiu kúpnej zmluvy motivovala odmena 23.600 eur a výška nájomného. Žalobkyňa uviedla, že zaplatili nájomné za prvé dva mesiace, no potom neboli schopní platiť ďalej. Žalobkyňa 2/ potvrdila uzavretie kúpnej zmluvy, dojednanie práva spätné kúpy a platenie nájomného. Odvolací súd v tejto spojitosti opätovne pripomenul, že súd prvej inštancie správne nevykonával výsluch žalovanej 2/, keďže bolo irelevantné, za akým účelom investovala do kúpy nehnuteľnosti. K danej otázke sa vyjadril jej otec.

2.5. Odvolací súd konštatoval, že v prejednávanej veci mali žalobcovia bremeno tvrdenia, že so žalovanými uzavreli zmluvu o peňažnej pôžičke. Z tohto bremena tvrdenia im vyplývala dôkazná povinnosť preukázať uzavretie zmluvy, teda existenciu právneho vzťahu z pôžičky a jej skutočné poskytnutie. Odvolací súd uviedol, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobcovia so žalovanými uzavreli kúpnu zmluvu, boli si vedomí jej uzavretia, zmluvu podpísali XX. marca XXXX, následne 09. marca 2020 došlo k opätovnému overeniu ich podpisov. Vôľa žalobcov nehnuteľnosť predať bola prítomná, pretože kupujúci sa zaviazali vyplatiť ich dlhy a zaviazali sa nehnuteľnosť odovzdať kupujúcim. Dňa XX. marca XXXX žalobcovia uzavreli zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, dňa XX. mája XXXX uzavreli nájomnú zmluvu a platili nájomné (podľa rozhodnutia súdu prvej inštancie však k uzavretiu nájomnej zmluvy ani nedošlo - pozn. dovolacieho súdu). Odvolací súd dospel k záveru, že z týchto listinných dôkazov, výpovedí strán a svedkov bolo jednoznačne preukázané uzavretie kúpnej zmluvy a dodal, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, správne ustálil skutkový stav, posúdil vec podľa správnej právnej normy, ktorú správne vyložil. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a doplnil, že odvolanie žalobcov okrem nevykonania dokazovania výsluchom strán, neaplikovania rozhodnutí dovolacieho súdu neobsahovalo žiadne konkrétne dôvody nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a jeho dôvody.

2.6. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 v spojení s § 262

ods. 1 CSP tak, že žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Žalobcovia (ďalej aj ako „dovolatelia“) podali voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) a iba všeobecne konšatovali, že napadnuté rozhodnutie spočíva aj na nesprávnom právnom posúdení.

3.1. Dovolatelia výslovne identifikovali iba dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP a to tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, považujú za nepreskúmateľné a arbitrárne z dôvodu, že sa sudy nevyporiadali so všetkými pre rozhodnutie podstatnými skutočnosťami. Dovolatelia v žalobe, ako aj v priebehu konania, navrhovali vykonať ako dôkaz výsluch žalovanej 2/ a to za účelom jej vyjadrenia o kúpe predmetných nehnuteľností a o okolnostiach s tým spojených. Podľa dovolateľov vykonanie tohto dôkazu bolo podstatným, keďže ním mohol byť objasnený dôvod, pre ktorý sa žalovaná 2/ rozhodla investovať do kúpy. Týmto dôvodom mohla byť aj zmluva o pôžičke. Výsluch iba otca žalovanej 2/ ako svedka bol podľa nich nepostačujúci, i keď sa práve on vo veci angažoval, keďže nehnuteľnosť kupovala žalovaná 2/ a nie on. Dovolatelia poukázali aj na výpoveď žalovaného 1/, v rámci ktorej uviedol, že spätná kúpa bola navýšená o úroky a ďalšie profity. Z uvedeného vyjadrenia je podľa dovolateľov zrejmé, že muselo dôjsť k poskytnutiu pôžičky, pri kúpnej zmluve sa totiž odplata vo forme úrokov a iných profitov nevyskytuje. Aj preto mali za to, že výpoveď žalovanej 2/ by určite objasnila skutkový stav veci. Napriek tomu, že vykonanie daného dôkazu bolo žalobcami navrhnuté, k jeho vykonaniu nedošlo. Týmto postupom došlo podľa žalobcov k odňatiu možnosti účinne a efektívne uplatňovať procesné práva v konaní. V nadväznosti na uvedené dovolatelia uviedli, že k vykonaniu navrhnutého dôkazu malo dôjsť, keďže neboli splnené podmienky na nevyhovenie jeho vykonania. Týmto podľa nich súd postupoval aj v rozpore s čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a dodali, že dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť. Dovolaciu argumentáciu v súvislosti s daným dovolacím dôvodom dovolatelia podporili aj poukázaním na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 332/09, rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/107/2019 a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993.

3.2. Dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia dovolatelia vymedzili iba všeobecne, bez jeho špecifikácie a tiež konkretizácie právnych otázok. Nesprávne právne posúdenie zo strany odvolacieho súdu identifikovali v tom, že odvolací súd iba skonštatoval, že dovolatelia nepreukázali existenciu zmluvy o pôžičke a to bez odpovede na vzniknuté otázky, posúdenia splnenia podmienok pri uzatvorení zmluvy a poskytnutí finančných prostriedkov a posúdenia vzájomnosti práv a povinností zmluvných strán. Podľa dovolateľov je na každý právny úkon potrebné nazerať z hľadiska jeho obsahu a nie podľa jeho názvu. Ak došlo k poskytnutiu peňažných prostriedkov, bol dohodnutý úrok za poskytnuté peňažné prostriedky, tak v danom prípade môže ísť aj o poskytnutie pôžičky a nie iba o kúpnu zmluvu. Uvedené je možné podľa dovolateľov preukázať vykonaním navrhnutých dôkazov, podľa ich mienky je prítomných niekoľko indícií (vyjadrenie žalovaného 1/, výpis z bankového účtu ohľadom platby od žalovanej 2/), že k došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke. Ak však nedôjde k vykonaniu všetkých navrhnutých dôkazov, podľa dovolateľov nie je možné odpovedať na nastolené otázky.

3.3. Vzhľadom na uvedené dovolatelia navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na nové konanie. Zároveň dovolaciemu súdu navrhli, aby žalobcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že zo strany dovolateľov dochádza k sústavnému predlžovaniu súdnych konaní a ospravedlňovaniu sa, pričom už od roku 2021 je vedené súdne konanie na súde prvej inštancie, predmetom ktorého je vypratanie dovolateľov z nehnuteľnosti, pričom títo sústavne podávajú žiadosti o odročenie pojednávania, sústavne menia právnych zástupcov, z čoho sa žalovaným javí, že ide o snahu dovolateľov robiť procesné prietahy tak, aby súd nerozhodol a de facto mohli užívať predmetnú nehnuteľnosť bezodplatne a zadarmo. Žalovaní uviedli, že podľa ich názoru bolo za rovnakým účelom podané aj predmetné dovolanie. Primárne žalovaní vo vyjadrení poukázali na to, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd sa náležitým a riadnym spôsobom vysporiadali so skutkovým stavom a tiež, že ani žalobkyňa 2/ netrvala na výsluchu žalobcu 1/. Žalovaní uviedli, že dokazovanie bolo vykonané riadnym a náležitým spôsobom tak, aby bola zachovaná zásada hospodárnosti, zásada rýchlosti súdneho konania a aby bol náležite zistený skutkový stav veci. Vychádzajúc z uvedeného

žalovaní navrhli, aby dovolací súd dovolanie odmietol bez riadneho dovolacieho prieskumu a aby žalovaným priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolaťľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V danom prípade žalobcovia prípustnosť dovolania založili na ustanovení § 420 písm. f) CSP, ktorým namietali nesprávne a neúplne zistený skutkový stav veci nižšími súdmi, ktoré súdy nevykonali nimi navrhované dokazovanie výsluchom žalovanej 1/, ktorý výsluch dovolaťelia považovali za podstatný, keďže ním mohol byť objasnený dôvod, pre ktorý sa žalovaná 2/ rozhodla investovať do kúpy ich nehnuteľnosti, ktorým dôvodom v skutočnosti mohlo byť aj poskytnutie pôžičky. Dovolaťelia v danej súvislosti poukázali na výpoveď žalovaného 1/, ktorý uviedol, že dohodnutá spätná kúpa mala byť navýšená o úroky a ďalšie profity, a keďže pri kúpnej zmluve sa odplata vo forme úrokov a iné profity neposkytujú, vyvodzujú z toho, že išlo vlastne o poskytnutie pôžičky. Objasnenie veci iba výsluchom otca žalovanej 2/ v postavení svedka, i keď sa vo veci za žalovanú 2/ angažoval bol podľa dovolaťľov nepostačujúci, keďže nehnuteľnosť kupovala žalovaná 2/ a nie on. Výpoveď žalovanej 2/ bola preto dôležitá pre objasnenie skutkového stavu veci. Žalobcovia súčasne namietali i nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (bod 3.1.).

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu v prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku

všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je preto dovolacia námietka týkajúca sa nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

13. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442).

14. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodení skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

15. V súvislosti s námietkou žalobcov o nevykonaní nimi navrhovaného dôkazu výsluchom žalovanej 2/, dovolací súd upriamuje pozornosť žalobcov na bod 25. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a bod 7. odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, v ktorých bolo žalobcom zrozumiteľne a dostatočne vysvetlené, prečo nimi navrhovaný dôkaz výsluchom žalovanej 2/ nebol nevyhnutný pre ustálenie skutkového stavu veci. Stalo sa tak pre jeho nadbytočnosť, t. j. keď určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo v doterajšom konaní bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené, s podozrením aj na zdržovaciu procesnú taktiku (podporne pozri napr. nálezy Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. II. ÚS 2172/14, sp. zn. II. ÚS 2067/14, resp. rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo/2915/2011, sp. zn. 22Cdo/2055/2020).

#### 16. Žalobcovia namietanie

nevykonania navrhovaného dôkazu výsluchom žalovanej 2/ v odvolaní založili výlučne len na zdôraznení potreby výsluchu na objasnenie motívu investovania do kúpy ich nehnuteľnosti ako väčšinovej podielovej spoluvlastníčky a potvrdenia, že časť kúpnej ceny, ktorú žalovaná poukázala na účet

žalobkyni 1/, musela okamžite na účet žalovanej 2/ vrátiť, o čom žalobcovia súčasne predložili i listinný dôkaz (potvrdenie z banky). Predmetnú námietku žalobcovia rozvinuli až v dovolaní - pozri bod 10. tohto odôvodnenia.

17. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesná strana má povinnosť oznámiť návrh na vykonanie dôkazov, v ktorom treba výstižne uviesť a vysvetliť okolnosti, ktoré sa majú dôkazom objasniť a súd až na základe takéhoto ozrejmeneia zváži, či navrhovaný dôkaz vykoná.

18. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia v konaní pred súdom prvej inštancie návrh na vykonanie dôkazu výsluchom žalovanej 2/ v žalobe bližšie neozrejmili, neozrejmili ho ani v následných písomných podaniach, nepredniesli ho ani na pojednávaní konanom dňa 07. marca 2023. Až na nasledujúcom pojednávaní konanom dňa 4. marca 2023, na ktorom súd vykonal rozsiahle dokazovanie výsluchom žalobkyne, žalovaného 1/ a sporovými stranami navrhnutých svedkov, vrátane L. - otca žalovanej 2/, práve ktorý mal podľa svedeckej výpovede participovať na kontraktačnom procese a zapojiť do neho žalovanú 2/, za ktorú aj komunikoval s ostatnými zmluvnými stranami, ktorý svedok opísal postupy zmluvných strán, ich vzájomné jednania ako aj samostatné konania pred, ako aj po uzatvorení zmlúv, ktorý svedok súdu opísal i okolnosti, ktoré ho viedli angažovať sa vo veci úzko prepojené na žalovanú 2/ a jej motív vstúpiť do zmluvného vzťahu so žalobcami, navrhli vypočuť vo veci aj žalovanú 2/, výslovne len na jej motív investovania do kúpy ich nehnuteľnosti, ktorý už ale ozrejmil svedok L., ktorého svedecká výpoveď doposiaľ žalobcami spochybnená nebola. Následne ani v odvolaní žalobcovia nijak bližšie okolnosti, ktoré sa majú dôkazom výsluchu žalovanej 2/ objasnené bližšie nerozvinuli.

19. V súvislosti s danou problematikou sa najvyšší súd vyjadril i v rozhodnutí uverejnenom ako judikát R 21/2017 v tom smere, že povinnosť uskutočniť výsluch strany civilného sporu nie je absolútna. Ak súd nevykoná dôkaz výsluchom sporovej strany, bez ďalšieho nedochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Pokiaľ ide o charakter a význam dôkazu výsluchom procesnej strany, výpoveď strany sporu je koncipovaná v ustanovení § 195 CSP, pričom výsluch strany zásadne neslúži na dopĺňanie neúplných či chýbajúcich skutkových tvrdení.

21. V pomeroch prejednávanej veci súd prvej inštancie riadne vysvetlil prečo nevykonal výsluch žalovanej 2/ - rozhodné skutočnosti boli preukázané inými dôkazmi, vrátane okolnosti, ktorá viedla žalovanú 2/ investovať do kúpy nehnuteľnosti žalobcov, konkrétne výpoveďou žalovaného 1/ a výpoveďami svedkov W. W. a L. S., čomu zodpovedá obsah zápisnice z pojednávania zo dňa 4. marca 2023. Procesný postup súdu prvej inštancie - odmietnutie vykonať dôkaz výsluchom žalovanej 2/, ktorý odvolací súd odobril, tak pred argumentami dovolateľov obstál.

22. V súvislosti s danou problematikou sa najvyšší súd vyjadril i v rozhodnutí uverejnenom ako judikát R 21/2017 v tom smere, že povinnosť uskutočniť výsluch strany civilného sporu nie je absolútna. Ak súd nevykoná dôkaz výsluchom sporovej strany, bez ďalšieho nedochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Obdobne to platí aj vo vzťahu k namietaniu

nevykonania dôkazu výsluchom žalovanej 2/ za účelom potvrdenia poukázania časti kúpnej ceny za prevádzané nehnuteľnosti na účet žalobkyne 1/, ktoré táto musela okamžite na účet žalovanej 2/ vrátiť, keďže uvedená skutočnosť vyplýva z listinných dôkazov predložených žalobkyňou v podobe potvrdení z banky.

24. Ďalšie okolnosti, ktoré sa mali navrhovaným dôkazom objasniť dovolatelia rozvinuli až v dovolaní (pozri bod 10. odôvodnenia), čím tieto námietky ex post nemohli byť spôsobilé založiť prípustnosť

dovolania. Nedávalo by totiž žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by najvyšší súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejماً), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Inak povedané, dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

25. Dovolatelia zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP založili aj na nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, tu ale v zásade s prepojením na vytýkanú vadu opomenutého dôkazu.

26. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie (s ktorým tvorí jeden komplex) spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP a § 387 ods. 2 a 3 CSP) a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o vecnej správnosti medzitýmneho rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré potvrdil, pričom podľa § 387 ods. 2 správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia konštatoval a na ne odkázal, pričom s nimi vzhľadom na potvrdzujúci výrok tvorí rozhodnutie odvolacieho súdu jeden celok.

27. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré jasne zhodnotí skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú námietku strany sporu bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

28. V súvislosti s arbitrárnosťou súdneho rozhodnutia najvyšší súd konštatuje, že o arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu odvolacím súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa odvolací súd natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ale nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojevôľu alebo znamenala aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov popierajúcu ich účel, podstatu a zmysel. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasnú a



zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil odvolací súd pri prijímaní záveru o správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobcovia sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňujú a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv.

29. Na záver najvyšší súd dodáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Navyše do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v zásade nepatrí ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

30. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

31. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

32. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

33. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). V prípade absencie vymedzenia právnej otázky preto nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd.

34. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 CSP žalobcovia neuviedli žiadnu právnú otázku a v súvislosti s rozhodovaním súdov len všeobecne kritizovali záver o nepreukázaní existencie zmluvy o pôžičke bez odpovede na vzniknuté otázky posúdenia splnenia podmienok pri uzatvorení zmluvy a poskytnutí finančných prostriedkov a posúdenia vzájomnosti práv a povinností zmluvných strán. Podľa dovolateľov je na každý právny úkon potrebné nazeráť z hľadiska jeho obsahu a nie podľa jeho názvu. Ak došlo k poskytnutiu peňažných prostriedkov, bol dohodnutý úrok za poskytnuté peňažné prostriedky, tak v danom prípade môže ísť aj o poskytnutie pôžičky a nie iba o kúpnu zmluvu (osobitne pozri bod 3.2.).

35. Ani pri vynaložení zvýšeného úsilia (§ 124 ods. 1 CSP) dovolací súd nevedel z takto podaného dovolania zistiť právnú otázku, ktorú dovolatelia namietali a od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací súd preto dospel k záveru, že dané odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu

nesprávneho právneho posúdenia veci významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP.

36. Dovolať ani nešpecifikoval konkrétnymi judikátmi, stanoviskami či rozhodnutiami ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu (porov. R 71/2018), od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri právnom posúdení veci vo svojom rozhodovaní odkloniť. Sama polemika dovolateľov s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP. Pokiaľ dovolatelia v dovolaní nevymedzia právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mali dovolatelia na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP.

37. Žalobcovia v danom prípade procesné povinnosť definované v predchádzajúcich bodoch nesplnili. Z uvedených dôvodov nemohol najvyšší súd uskutočniť meritórny dovolací prieskum a prijať závery k právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom.

38. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

39. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalobcov podané na základe dovolacích dôvodov podľa § 420 písm. f) podľa § 447 písm. c) CSP a dovolanie podané podľa § 421 CSP zase podľa § 447 písm. f) CSP.

40. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.